

ROMANA

Carol Marinelli
Hóesés New Yorkban

Susan Meier
Családi karácsony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carol Marinelli, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A ROMANA 801. eredeti címe: *The Billionaire's Christmas Cinderella*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Linda Susan Meier, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Romana 802. eredeti címe: *The Magic of a Family Christmas* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Kassai István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 801-802. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-940-2

• Kép: Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carol Marinelli
Hóesés New Yorkban

ELŐHANG

– Tudom, hogy nehéz időszak ez a Devereux család számára. Mindazonáltal...

– Lehet, de ez nem tartozik ehhez a beszélgetéshez – szakította félbe Abe Devereux a sejtet, amit kevesen mertek volna megtenni. Videokonferencián vettek részt. Abe a New York-i felhőkarcolóban lévő impozáns irodájában ült, míg Khalid sejk Al-Kazanban.

A Devereux család cége a Közel-Keleten terjeszkedett. Az első szálloda Dubajban már épült, és nemrég találták meg a megfelelő helyszínt a másodiknak Al-Kazanban.

Khalid épp most közölte beszélgetőpartnerével, hogy a földtulajdonosok több millióval többet követelnek. Ha Devereux-ék nem hajlandók kifizetni a magasabb árat, akkor nemcsak az Al-Kazan-i projekt kerülne veszélybe, hanem a dubaji építkezés is leállhat.

De Abe nem hagyta magát megzsarolni. Soha nem engedte, hogy az érzelmei felülkerekedjenek rajta, különösen nem üzleti ügyekben.

– Kinek az oldalán állsz, Khalid? – kérdezte. – Azt hittem, együtt dolgozunk ezen az üzleten.

– A haladás oldalán – válaszolta Khalid nyugodtan. – Nem szabad veszélyeztetnünk a már elért haladást egy viszonylag csekély összeg miatt.

– Ha az emberek Al-Kazanban még nem állnak készen erre a fejlődésre, akkor máshol kell helyszínt keresnünk.

– Megbeszélted ezt Ethannel? – akarta tudni Khalid.

Ethannek is részt kellett volna vennie a beszélgetésben, tekintve, hogy a sejk barátja és Abe testvére volt.

– Ethan és én egyetértünk ebben – füllentette Abe, akinek még nem volt alkalma beszélni az öccsével. – Tartjuk magunkat az eredetileg megbeszélrt árhoz, vagy keresünk másik ingatlant.

– Megbeszélhetnénk ezt még egyszer Ethannel? Nemrég járt itt, és ismeri a körülményeket.

– Nincs miről beszélni.

– Ha nem találunk kielégítő megoldást, akkor a dubaji építkezés is leállhat.

– Ebben az esetben senki sem kap fizetést. – Abe megvonta a vállát. – És most kérlek, bocsáss meg. Mennem kell.

– Természetesen. – Khalid egyetértően bólintott, bár láthatóan bosszús volt. – Átadnád a jókívánságaimat az apádnak?

Csak amikor a kapcsolat már megszakadt, és Khalid arca eltűnt a képernyőről, Abe akkor káromkodott egyet. A helyzet valóban komoly volt. Ha a dubaji építkezés akár csak néhány napra is leállna, a dominóhatás katasztrofális lenne. Abe biztos volt benne, hogy Khalid éppen erre számít.

Ezt a problémát néhány millióval meg lehetne oldani, különösen azért, mert az egész vállalkozáshoz képest ez valóban kis összeg. Ethan inkább fizetett volna többet, mint hogy veszélyeztesse a projektet ebben a kényes szakaszban. Abe azonban nem akarta, hogy nyomás alá helyezték. És a fenyegetések, bármilyen elegánsan csomagolták is, nem változtatták meg a véleményét.

Felállt az íróasztala mellől, és kinézett a hideg és havas Manhattanre. Lélegzetelállító volt a kilátás egészen az East Riverig. Egy pillanatig gyönyörködött a panorámában, de alig fordult meg, amikor az öccse asszisztense bekopogott, belépett, és megmagyarázta, hogy Ethan miért nem vett részt a megbeszélésen.

– Tegnap este óta kórházban van Meridával. Úgy tűnik, a felesége vajúdni kezdett.

– Köszönöm. – Abe nem kérdezte a részleteket. Már eleget tudott. Ethan csak néhány hónapja vette feleségül Meridát, mert az terhes lett. Abe aláírt egy szerződést az apjával, amely biztosította, hogy válás esetén az új Mrs. Devereux és a gyermeke megfelelő anyagi körülmények között élhessen.

Abe remélte, hogy ez a szerződés azt jelenti, hogy a gyermekkel jobban bánának majd, mint vele

és Ethannal annak idején. De ezen a gyönyörű decemberi reggelen nem akart erre gondolni.

Még csak kilenc óra volt, de máris úgy tűnt, hogy hosszú napja lesz. Khalid sejk a végsőkéig feszítette a húrt, és a közel-keleti megállapodás veszélyben volt.

Ráadásul az öccse felesége éppen most ad életet egy kisbabának a kórház egyik szárnyában, míg az apja ugyanannak a kórháznak a másik szárnyában haldoklik. Nem, javította ki magát. Ahol az apja az életéért küzd.

Abe édesanyja, Elizabeth Devereux az ő kilencéves korában halt meg. Egyáltalán nem volt anyáskodó típus, és a férje, Jobe sem remekelt az apai szerepében. Valójában a Devereux fiúkat dadusok nevelték. Abe azonban ennek ellenére csodálta az apját, és még nem volt hajlandó elengedni.

Egy pillanatra arra gondolt, hogy a közel-keleti problémákról beszélget majd az apjával. Jobe Devereux volt a cég alapítója, és a legokosabb ember, akit Abe valaha ismert. De nem akarta most ezzel terhelni.

Különben is, Abe soha életében nem kért segítséget, és most sem fog.

Mielőtt visszatért volna a munkához, megcsörrent a magántelefonja. Abe a számról felismerte, hogy az öccse az.

– Kislány! – jelentette Ethan. Izgatottnak és kimerültnek tűnt.

– Gratulálok.

– Merida csodálatosan viselte.

Abe nem szólt semmit. Attól, hogy Merida szült, még nem lett a rajongója.

– Apa tudja már?

– Most megyek hozzá, és elmondom neki – válaszolta Ethan.

Abe az apjára gondolt, aki néhány perc múlva megtudja, hogy nagypapa lett.

– Bejössz, hogy találkozz az unokahúgoddal? – kérdezte Ethan.

– Természetesen. – Abe az órájára nézett. – De csak később.

– Merida barátja, Naomi dél körül érkezik. Úgy volt, hogy mi hozzuk el a repülőtérrel.

– Küldjek oda egy sofőrt?

Ethan egy pillanatig hallgatott. Egyikük sem szeretett segítséget kérni, még a saját testvérétől sem.

– Nem tudnád elhozni te magad, Abe? Elvégre ő Merida legjobb barátja.

– Azt hittem, ő a dada. – Abe a homlokát ráncolta. A házassági szerződés része volt, hogy egy dadusnak a családdal kell élnie.

– Naomi mindkettő egyszerre.

– Add meg az érkezés pontos adatait. – Abe felsóhajtott, és felkapott egy tollat.

– A neve Naomi Hamilton. – Ethan megadta neki a nő járatszámát és érkezési idejét is. – Jó lenne, ha be tudnátok jönni a kórházba, mielőtt hazaviszed.

– Rendben – mondta Abe, és az órájára nézett. – Most már tényleg mennem kell. Még egyszer gratulálok.

– Köszönöm.

Szerencsére Ethan túlságosan feldúlt volt ahhoz, hogy megkérdezze, hogy ment a megbeszélés Khaliddal. Abe inkább hallgatott róla, mert egy ilyen helyzetben hideg fejre van szükség.

Az öccsével folytatott telefonbeszélgetés után felhívta az asszisztensét:

– Jessica, megtennéd, hogy veszel valami ajándékot, és délután elküldöd a kórházba?

– Az apádnak? – kérdezte a nő.

– Nem, a babának. Megszületett.

Jessica olyan éles hangot adott ki, hogy Abe gyorsan elvette a fülétől a telefont. Aztán jött az elkerülhetetlen kérdés:

– Fiú vagy lány?

– Lány.

– Van már neve? Tudod, hogy mennyi a súlya?

– Nem, nem tudom – válaszolta Abe. Eszébe sem jutott megkérdezni. – Szerezz egy sofőrt, aki

felveszi a dadust a repülőtéren, és elviszi a kórházba. A nő neve Naomi Hamilton. – Aztán megadta a szükséges információkat, mert az öccse kérése ellenére nem akart sofőrt játszani.

Nemcsak Khaliddal kellett foglalkoznia, hanem részt kell vennie a havi elnökségi ülésen is. Előtte még találkozója lesz Maurice-szal, a PR-menedzserrel, hogy megbeszéljék az éves Devereux-féle karácsonyi bált. Ez minden évben a társasági események csúcspontja volt, és a bevezetése óta először fordult elő, hogy Jobe Devereux nem vesz részt rajta. Meg akartak beszélni egy vészhelyzeti tervet arra az esetre, ha Jobe a rendezvény előtt vagy a rendezvény napján halna meg. Nem volt épp vidám téma. Mivel a vendégek egy része messziről érkezik, és sok pénzt fizetett a jegyért, fel kell készülniük erre az eshetőségre is.

Abe-nek általában nem okozott gondot, hogy megőrizze a hidegvérét. Általában ridegnek tartották, és nem csak az üzleti életben. A nőkkel kapcsolatban katasztrofális volt a hírneve.

Négyéves korától nem bízott másokban. Később gondoskodott az öccséről, és mindent megtett, hogy megvédje.

Abe mindig kordában tartotta az érzelmeit. Ma reggel azonban ez szokatlanul nehezebbé esett. A naptárja mindig tele volt, és Abe általában győzte energiával. Ez a reggel azonban más volt.

A baba születése rést ütött a falon, amelyet oly gondosan emelt maga és a többi ember közé.

Vett egy mély lélegzetet, és kiűzött az agyából minden kellemetlen gondolatot, majd munkához látott.

1. FEJEZET

– Karácsony New Yorkban...

Naomi mosolygott, amikor beszédes ülészomszédja elmondta neki, milyen csodálatos lesz számára ez az időszak.

– Biztos vagyok benne, hogy élvezni fogja – értett egyet vele Naomi.

A karácsonyi időszak valójában neki nem jelentett sokat. Számára ezek csak átlagos napok voltak. Mindig is így volt, és kétségtelenül így lesz ezután is.

Karácsonyeste született, és élete első néhány hetét a szülészetten töltötte, amíg a sok közül az első nevelőszülőkhöz nem került. Most családos csecsemőkről gondoskodott. Az ő feladata az volt, hogy az első napokban vigyázzon a fiatal anyára és az újszülöttre, amíg a későbbi dadus át nem veszi a helyét.

Az olyan ünnepeken, mint a karácsony, mindent a lehető leggördülékenyebben és stresszmentesen szervezett meg az anyukák számára. Az étkezéseket azonban egyedül fogyasztotta el a szobájában. Idén minden másképp lesz, mert ezúttal a legjobb barátnője kisbabájára fog vigyázni.

Merida színésznő volt, és azért jött New Yorkba, hogy a Broadwayn dolgozzon. Szerepet kapott az *Éjszakai erdő* című új darabban, de még a premierig sem jutott, mert gyermeket várt Ethan Devereux-től. Feladta színészi karrierjét, és érdekházasságot kötöttek. Sajnos azonban Merida reménytelenül szerelmes volt a férjébe.

Naomi fenntartásokkal fogadta el a munkát, és csak azért vállalta, mert aggódott Meridáért.

Amikor a kabin fényei elhalványultak leszállás előtt, Naomi kinézett a kis ablakon. Először csak sűrű hófelhőket látott, de aztán felismerte a távolban a jellegzetes New York-i égboltot, amely mintha egyenesen a szürke vízből emelkedett volna ki. A lélegzete is elakadt. New Yorkban volt! Egy olyan embernek, mint ő, aki még soha nem hagyta el az Egyesült Királyságot, ez nagyon izgalmas, új élmény volt.

A fedélzeten felszolgált reggeli után Naomi kicsit felfrissítette magát, de most újra ellenőrizte a külsejét a kis kezitükreben. Rájött, hogy fáradtnak tűnik. Csokoládébarna fürtjei petyhüdten lógtak, és kék szeme alatt sötét árnyak húzódtak. Mindig is sápadt volt, de most olyan fehér volt az arca, mint a fal. Nem alszom eleget, gondolta.

Naomi elhatározta, hogy legyőzi az időeltolódást, és egész nap ébren marad. Izgatott volt, és nagyon várta már a találkozást Meridával. A bevándorlási pultnál annyira ideges volt, hogy nem tudta, mit tegyen. Minden papírmunkát elintézett, de a bevándorlási hivatalnok kérdése, hogy miért jön az Államokba, majdnem kibillentette az egyensúlyából.

– Itt fog dolgozni dadusként? – kérdezett rá a tisztségviselő, miközben átvette a Naomi összes papírját tartalmazó mappát, és átlapozta. – Devereux-éknél?

– Igen, ott van egy levél Mr. Ethan Devereux-től, arra az esetre, ha bármi gond lenne.

– Minden rendben – válaszolta a hivatalnok, lepecsételte az útlevelét, és ő távozhatott.

Amikor végre megkapta a csomagjait, és a kijárat felé vette az irányt, a földi személyzet egyik tagja odaszólt neki:

– Meleg kabátra lesz szüksége, kisasszony! Csípős hideg van odakint.

– Veszek is egyet – válaszolta neki Naomi. – Legkésőbb holnap.

Néhány nappal az indulása előtt a vonaton hagyta a télikabátját. Igazából újat akart venni az útra, de aztán meggondolta magát, és úgy döntött, hogy New York leghíresebb áruházában vesz majd egyet, amikor megérkezik.

Naomi nem sok csomaggal utazott, mert otthona sem volt. Az élete ott zajlott, ahová a munkája vitte. Néhány évig Meridával lakott közös lakásban. Azután mindig azoknál a családoknál lakott, akiknek dolgozott. Általában két héttel a szülés előtt érkezett, és a szülés után hat-nyolc hétig maradt.

Mostanra már belefáradt abba, hogy bőröndből éljen.

Ahogy belépett az érkezési csarnokba, Meridát kereste a szemével. Az élénkvörös hajáról hamar felismerte volna a barátnőjét, bár ebben a hideg időben valószínűleg sapkát visel. Mivel azonban december tizennegedikére várták a babát, valószínűleg már a kórházban van.

Hirtelen meglátott egy idősebb, fekete öltönyös férfit, aki egy táblát tartott a kezében, rajta az ő nevével.

Odasétált hozzá.

– Én vagyok Naomi Hamilton – mondta neki.

– És kinek a vendége? – kérdezte a férfi.

A szokásos biztonsági kérdés, gondolta Naomi.

– Merida Devereux-é.

– Jöjjön velem, kérem. Majd én viszem a csomagjait. Nincs önnél télikabát?

Naomi elmesélte neki a tervét, miközben kimentek az autóhoz. Tényleg nagyon hideg volt.

– Szálljon be – mondta a férfi. Naominak nem kellett kétszer mondani, és amíg a sofőr bepakolta a bőröndjét, Naomi helyet foglalt hátul.

– Egyenesen hazamegyünk? – kérdezte Naomi, miközben elindultak.

– Nem. – A visszapillantó tükörben a férfi rámosolygott. – A kórházba kell vinnem magát. Csak ennyit tudok.

Naomi rájött, hogy a következő néhány hét nem lesz könnyű. Merida szerelmes volt Ethanbe, de a férfi csak azért vette feleségül, hogy a gyerek az ő nevét viselje. Egy év múlva el akartak válni.

Naomi éppen ezért aggódott Meridáért. A brit sajtóban az is megjelent, hogy a családfő, Jobe Devereux súlyos beteg.

Elhatározta, hogy segít a barátnőjének abban, hogy ezek az értékes első hetek a lehető legbékésebbek és legnyugodtabbak legyenek a fiatal anyuka és a baba számára.

Kellemes meleg volt az autóban. Naomi nem akart elaludni, de mivel nagyon korán kellett a Heathrow-n lennie, és nem aludt az éjjel, végül lecsukódott a szeme.

– Kisasszony...

Naomi ijedten nyitotta ki a szemét. Hol vagyok? – kérdezte magában zavartan.

– Megérkeztünk a kórházba – mondta neki a sofőr.

Ő megköszönte, elindult az épület felé, és nem sokkal később belépett a csecsemőosztályra. Ahogy elhaladt több üres szoba mellett, legszívesebben elnyújtózott volna az egyik ágyon, hogy aludjon egyet.

De amikor belépett Merida szobájába, azonnal megfélekedezett a fáradtságáról.

– Naomi! – A kismama felült az ágyban. Egyszerre tűnt kimerültnek és boldognak.

– Merida! Hogy vagy?

– Boldogan. Kislányom született.

Ethan ott állt mellette az ágynál, a karjában tartva a babát.

– Sajnálom, hogy nem tudtam érted menni – mondta, és pusztit nyomott Naomi arcára. Sokkal barátságosabbnak tűnt, mint amire a lány számított.

– Volt fontosabb dolgod is – válaszolta Naomi mosolyogva.

– Abe is bejött? – kérdezte Ethan.

– Abe? – Naomi elbizonytalanodott, de aztán eszébe jutott, hogy Abe a Devereux fivérek közül az idősebbik. – Nem, egy sofőr hozott ide. Azt hiszem, Bernardnak hívták. – Abban a pillanatban, amikor a takaró, amelybe a csecsemőt burkolták, lecsúszott, megláthatta a kicsit. – Ó, milyen gyönyörű! – kiáltott fel.

Naomi már sok újszülöttet látott, és mindegyikük különleges volt a szemében. De számára ez a kislány volt a legértékesebb baba a világon. Mivel nem voltak saját rokonai, Merida és a kislány volt a családja. Amikor Ethan átadta neki a babát, könnyek szöktek a szemébe.

– Van már neve?

– Ava – válaszolta Merida. – Most döntöttük el.

– Ó, jól áll neki ez a név. Csodálatosan szép baba. – A kislánynak sok sötét haja volt, mint az

apjának, nagy, sötétkék szeme és rózsás kis szája. – Milyen volt a szülés?

– Túrhető.

Amikor Ethan elhagyta a szobát, hogy telefonáljon, Merida csillogó szemmel azt mondta neki:

– Ethan végig ott volt mellettem. Naomi, minden rendben lesz, mert azt mondta nekem, hogy szeret, és a házasságunk működni fog.

Naomi azt feltételezte, hogy inkább a kislánya iránti túláradó érzelmek mondatták ezt Ethannel. De nem szólt semmit, csak betette az immár alvó csecsemőt a kiságyba.

– Meddig kell még kórházban maradnod? – kérdezte a barátnőjétől.

– Néhány napig. Nagyon sajnálom, hogy addig egyedül kell meglenned.

– Először is alszom, holnap pedig megnézek néhány látnivalót, és veszek magamnak egy vastag télikabátot.

– Nem is hiszem el, hogy tényleg itt vagy! – Merida arca csak úgy sugárzott. – Annyi mindent kell elmesélnem neked, Naomi! – De erre még várniuk kellett, mert ebben a pillanatban Ethan visszatért, és nem sokkal később a nővér egy tolószékben Jobe-ot, a kis Ava nagyapját toltá be. Aztán megjelent egy fotós, hogy képeket készítsen a babáról.

Jobe nyilvánvalóan nagyon beteg volt, de ragaszkodott hozzá, hogy személyesen látogassa meg az unokáját. Naomi a kis Avát a karjába tette, hogy a fotós megörökítse őket, majd mosolyogva elvette tőle a babát, amikor a férfi már fáradtnak tűnt.

– Köszönöm. – Jobe észrevette, hogy a nő diszkrétan a háttérbe húzódik. – Szóval maga Merida barátnője?

– Igen. – Naomi bólintott. – És Ava dadája a következő hetekben.

– Merida minden barátja egyben a család barátja is. Örülök, hogy itt van, Naomi.

Kedves gesztus. Naomi arra számított, hogy ez a gazdag és befolyásos férfi megfélemlíti majd. Ehelyett rögtön megkedvelték egymást. Naomi úgy érezte, ő is részese mindennek. Dajkaként hozzá volt szokva, hogy a háttérben marad, erre az első New York-i napján őt is lefotózták a kisbabával!

– Abe már járt itt? – kérdezte Jobe, miközben Naomi a karjában tartotta az alvó Avát.

Naomi úgy tett, mintha nem figyelne, de minden szót figyelmesen követett.

– Még nem – válaszolta Ethan kissé bosszúsan. – Megkértem, hogy személyesen hozza el Naomit, de maga helyett egy sofőrt küldött.

– Valószínűleg túl elfoglalt volt – jegyezte meg Jobe.

Mivel a kis Ava békésen aludt, Merida pedig kimerültnak tűnt, Naomi azt mondta:

– Én most megyek. – Megölelte a barátnőjét. – A jetlag nagyon megvisel – magyarázta.

– Egyelőre apa házában lakunk – mondta Ethan –, mert nálunk felújítási munkálatokat végeznek.

– Merida is ezt mondta nekem – bólintott Naomi.

Jobe háza egy hatalmas szürke kúria volt az Ötödik sugárúton, szemben a Central Parkkal. Az épületet elnézve Naomi alig hitte el, hogy nem álmodik. A munkájának köszönhetően sok szép házban lakott már, de egyik sem volt olyan impozáns, mint ez.

Egy idősebb nő nyitotta ki a kétszárnyú ajtót, és beengedte Naomit.

– Isten hozta! Barb vagyok, a házvezetőnő – mutatkozott be.

– Örvendek, Barb. Naomi vagyok.

Belül a ház még nyomasztóbb volt. A hatalmas előcsarnok a márványpadlóval, a boltívekkel és a hosszú lépcsőházzal egészen lenyűgöző volt. Naomi azonnal megérezte a frissen kivágott fenyő csodálatos illatát, amely az egyik sarokban álló hatalmas, feldíszítetlen karácsonyfából áradt.

– Először tudni akartuk, hogy kislány vagy kisfiú-e – magyarázta Barb. – Látott már rózsaszínűre díszített karácsonyfát?

– Nem. – Naomi felnevetett.

A ház a hamisítatlan New York-i elegancia megtestesítője volt. Vajon hogy néz ki a többi szoba?

– Látta már a babát? – kérdezte Barb.

– Ó, igen, gyönyörű. Sok fekete haja van.

– Milyen csodálatos!

Naomi nem említette a kislány nevét, és nem mutatta meg Barbnak a mobiltelefonjával készített fotókat sem. Ezt majd Ethan és Merida megteszik. A nő sem kérdezett semmit, hanem folytatta a beszélgetést.

– Fantasztikus, hogy pont ma érkezett, amikor ilyen jó hírt kaptunk. Épp most ünnepeltük meg – tette hozzá. – És most körbevezetem.

– Ha lehet, inkább később. – Naomi megrázta a fejét. – Most csak fürdőre és ágyra van szükségem. Csak mutassa meg, hol alszom, és magyarázza el nekem a riasztórendszer működését, mert nem akarom, hogy bekapcsoljon a riasztó, ha éjszaka felkelek.

Miután Barb eleget tett a kérésének, együtt mentek fel a lépcsőn. Naomi elmesélte, hogy egyszer az első éjszakán mentőt kellett hívnia egy édesanyához.

– Amikor beengedtem a mentősöket, beindítottam a riasztót. Ettől még nagyobb lett a káosz.

– Biztos nagyon megijedt – mondta Barb, miközben nehézkesen, lihegve felment a lépcsőn. – Itt ne balra forduljon, mert még a végén Abe nappalijában köt ki.

– Ő is itt lakik? – kérdezte Naomi. Erre nem számított.

Barb megrázta a fejét.

– Nem, félóránnyira lakik innen. De amikor késő este az apjával van a kórházban, néha itt marad éjszakára. – Halkan felnevetett. – Nos, ez a szobája.

Kinyitott egy nehéz ajtót, amely mögött Naomi legnagyobb megdöbbenésére nem csak egy egyszerű szoba volt, hanem egy egész lakás, nappalival, kis konyhával, fürdőszobával és hálószobával.

– Természetesen a babának is van saját szobája – magyarázta Barb, és kinyitotta az ajtót, amely egy kis gyerekszobába vezetett. Merida ragaszkodott hozzá, hogy a gyerek mindig vele legyen, de Naomi most képet kaphatott arról, hogyan zajlottak a dolgok a múltban a Devereux-házban.

– Nem gondoltam, hogy valaha is lesz még dada ebben a házban – vallotta be Barb. – Az előzővel jól kijöttem.

– Mikor volt az?

– Nos, Abe már majdnem harmincöt éves, Ethan pedig harminc. Mindkettejüknek volt dadája, amíg a fiúk bentlakásos iskolába nem mentek. Az utolsó dada húsz éve volt itt. Nem volt könnyű dolguk... – Barb hirtelen elhallgatott.

– Csintalanok voltak a fiúk? – kérdezte Naomi, de Barb nem válaszolt, inkább témát váltott.

– Merida kifejezetten azt mondta, hogy maga vendég és dada is egyszerre. Tehát a főbejáratot használhatja, és sofőrt is biztosítunk a számára. Szabadon mozoghat a házban. Biztos vagyok benne, élvezni fogja, hogy saját lakása van.

Naomi bólintott. Az volt a benyomása, Barb hirtelen rájött, hogy Naomi nem csak alkalmazott, ezért hallgatott el.

– Hozok vacsorát. De szívesen látjuk, ha velünk eszik.

Naomi megrázta a fejét.

– Köszönöm, de már ettem a repülőn. Most csak fürdeni szeretnék, aztán aludni.

– Rendben. De szóljon, ha megéhezik.

– Mindenképpen jelentkezem – ígérte Naomi. – Csak ünnepeljenek tovább, és ne aggódjanak miattam.

Amint Barb elment, Naomi körülnézett. A hálószoba gyönyörű sárga és krémszínű volt. Alig várta, hogy bebújjon a kényelmes ágyba. De előbb ki akart pakolni, és venni egy forró fürdőt.

Naomi olyan fáradt volt, hogy ezután felvette a pizsamáját, és lefeküdt aludni. Csodálatos volt végre kinyújtózni, de valahogy mégsem tudott elaludni.

Gondolatai a kislány körül forogtak. Ava... Együtt örült Meridával. Ám annak ellenére, hogy a barátnője megnyugtatta, miszerint most már minden rendben lesz, Naomi tudta, hogy a szülés is szerepet játszik abban, hogy Ethan talán olyan ígéreteket tesz, amelyeket nem tud betartani.

A férfi barátságosnak és boldognak tűnt, de Devereux-ék nem éppen arról voltak híresek, hogy komolyan veszik a házassági fogadalmakat. Naomi azért is aggódott, mert a családra rossz idők jártak. Miután látta Jobe-ot, tudta, hogy már nem sokáig fog élni.

Avát valójában csak két hét múlva várták volna, Naomi ezért úgy tervezte, hogy előbb túlesik a

jetlagen, és kipiheni magát. Ezt követően szeretett volna beleszokni az új környezetbe, és megnézni a várost.

Ava azonban korábban érkezett, és ez mindent megváltoztatott.

Naomi általában szünetet tartott két munka között, de Merida miatt kivételt tett. Nem igazán tekintette ezt munkának, de a szülők ragaszkodtak ahhoz, hogy bőségesen megfizessék. Naominak ez nem tetszett, de most félresöpörte a gondolatot.

Holnap megnézem a gyerekszobát, hátha hiányzik valami, aztán felhívom a kórházat. De előbb vennem kell egy kabátot.

Ezzel a gondolattal aludt el.

Nem sokkal később azonban felébredt. Valahányszor új családnál volt, az első napokban mindig érezte ezt a nyugtalanságot. Minden ismeretlen volt.

Hirtelen megéhezett. Általában mindig volt nála vészhelyzeti harapnivaló ilyen esetekre, de ezúttal nem volt semmi ennivaló a csomagjában, és egy falat úgysem lett volna elég.

Felvette a fürdőköpenyét, és elhúzta a függönyt. Odakint mindent vastag hótakaró borított, és még mindig havazott. Bár a házban meleg volt, a lány megborzongott a látványtól, és összehúzta a köntöse övét.

Már majdnem éjfél volt. Naomi az első New York-i éjszakáján csak egy dolgot akart: egy pizzát! Egy nagy, pepperonis pizzát. Rendelt az interneten, és tizenöt perccel később már nézte, ahogy a futár végigmegy az Ötödik sugárúton a szállítmánnyal.

Csendesen lement a lépcsőn, és éppen kikapcsolta volna a riasztót, amikor valaki kinyitotta a bejárati ajtót. Egy sötét kabátos férfi lépett be, és vele együtt a hideg levegő fuvallata.

Először megrémült, de a férfi látványa felmelegítette a szívét. Valamivel magasabb volt Ethannél, és koromfekete haját kicsit hosszabbra hagyta. Hópelyhek csillogtak benne. Ő is baljóslatúnak tűnt, mint a bátyja. Szinte szemrehányóan nézett rá.

Naomi nagyon vonzónak találta a férfit, és a pulzusa felgyorsult. Hirtelen kínosan tudatosult benne, hogy nézhet ki a köntösében és a kócos hajával. A férfi viszont ápolt volt, és vonzóbb, mint bármelyik férfi, akivel valaha is találkozott.

– Gondoltam – mondta Naomi, és abban a pillanatban megszólalt a csengő.

Abe a homlokát ráncolta. Egyrészt nem értette, mire gondol a nő, másrészt fogalma sem volt, ki lehet ez a buja, sötét hajú szépség. Aztán a lány elsétált mellette, és kinyitotta az ajtót, ahol átvette az éppen kiszállított nagy pizzásdobozt. Most már értette a lány szavait.

Nem, Abe Devereux határozottan nem a pizzafutár volt.

2. FEJEZET

– Naomi vagyok – mutatkozott be az idegennek –, Merida barátja, és egyben a dadus.

– Abe – felelte szűkszavúan az idegen, mert nem volt kedve beszélgetni.

– Láttá már a babát?

– Igen.

Nem azt mondta, hogy: *Igen, gyönyörű, és nem is hiszem el, hogy nagybácsi vagyok!*

Abe Devereux nem árulta el, mi jár a fejében, és Naomi rájött, hogy bizonyára nem akar beszélgetni.

Nem sértődött meg ezen, elvégre megszokta, hogy alkalmazottként kezelik.

A férfi levette elegáns szürke gyapjúkabátját. Alatta jól szabott öltönyt viselt, amely kiemelte izmos testét. Aztán körülnézett. Valószínűleg arra számított, hogy valaki jön, és elveszi a kabátját. Naomi nem mozdult, egyértelművé téve, hogy bár alkalmazott, nem Abe szolgálja.

Végül a férfi egy székre dobta a kabátját, miközben Naomi kinyitotta a pizzásdobozt. A pizza látványa egy pillanatra elterelte a figyelmét Abe vonzerejéről.

– Te jó ég, ez hatalmas!

A pizzának isteni illata volt.

Naomi ezután megpróbálta újrakezdeni a beszélgetést.

– Kér egy kicsit? – ajánlotta fel Abe-nek, de a férfi nem válaszolt. Aztán hirtelen megfordult, és felment a lépcsőn. A falon lenyűgöző képek voltak a Devereux családról. A két testvért ábrázolták, először csecsemőként, később gyerekként, és a gyönyörű édesanyjukat, akiről Naomi tudta, hogy már nem él. Elgondolkodott azon, vajon hiányzik-e nekik egy ilyen nagy napon. Gyakran gondolt ilyesmire, hiszen neki nem volt családja.

Aztán hirtelen hallotta, hogy a férfi azt mondja:

– Igen, köszönöm.

A lány megfordult, mert nem volt biztos benne, hogy jól hallotta. Abe Devereux tényleg pizzát akar enni egy ilyen késői órán?

– Egy szelet pizza most éppen jólesne – erősítette meg Abe, és maga is meglepődött, hogy elfogadta az ajánlatot, hiszen sosem evett ilyesmit.

Éppen a kórházból jött, de nem a szülészetről. A nap folyamán korábban már meglátogatta a bátyját és feleségét. Az estét és a fél éjszakát az apja ágya mellett töltötte.

Jobe minden energiáját arra összpontosította, hogy életben maradjon, amíg a baba megszületik. Abe-nek szörnyű érzése volt, hogy az állapota innen már csak romlani fog.

Csak ült, és nézte az alvó apját, miközben odakint esett a hó. Bár a szobában meleg volt, mégis rettenetesen fázott. Abe és az apja nem álltak túl közel egymáshoz, de jobban csodálta az apját, mint bárki mást a világon.

De a jó hírek és a tény ellenére, hogy Jobe elérte a célját, és meglátta újszülött unokáját, még álmában is feszültnek tűnt.

Volt egy pillanat, amikor úgy tűnt, az apja nem lélegzik rendesen. Abe aggódva hívta a nővért. A nő megnyugtatta, és elmagyarázta, hogy a lassú légzés normális ilyen magas morfiумadag mellett. Óvatosan hozzátette, hogy az élet vége felé minden funkció lelassul. Ennek ellenére Abet mélyen megrendítette a tény, hogy az apja haldoklik.

Természetesen már hónapok óta tudta ezt, de csak ebben a pillanatban tudatosult benne igazán, mi fog történni. Legszívesebben felrázta volna az apját, és kérte volna, hogy még ne menjen el. De elnyomta a készletet, és kisvártatva elhagyta a kórházat.

Ahelyett hogy felhívta volna a sofőrjét, vagy taxit hívott volna, átsétált a széles utcán a Central Parkba. Ott letörölte a havat egy tóparti padról, és leült. Gyerekkorában gyakran járt parkokban, de soha nem játszott, hanem mindig vigyázott az öccsére.

A parkot egy órákor mindig bezárták. Abe nem akarta az egész éjszakát ott tölteni, ezért felkelt,

de még nem akart hazamenni. Sok nőt felhívhatott volna, hogy elterelje a figyelmét a gondjairól, mivel ezek a kapcsolatok alkalmiak voltak. De ebben a helyzetben még ez is fárasztónak tűnt számára.

Végül elballagott az apja házához, amely sokkal közelebb volt a kórházhoz, mint a sajátja Greenwich Village-ben. Inkább ott alszik, arra az esetre, ha bekövetkezne az elkerülhetetlen.

Naomi intett neki, hogy kövesse, és átment a szalonba. Leült a világoskék kanapéra, miközben Abe tüzet gyújtott a kandallóban, és aggódva megnézte a mobiltelefonját.

– A hóésés egyre erősebb – mondta. – Úgy gondoltam, jobb lesz, ha közel maradok a kórházhoz.

– Hogy van az apja?

– A mai nap nagyon kimerítette. Maga ápolónő? – kérdezte a férfi.

– Nem. – Naomi megrázta a fejét. – Mindig is gyermekápoló akartam lenni, de... nem jött össze.

– Miért nem?

– Nem voltam jó tanuló.

Kinyitotta a dobozt, és kivette az egyik nagy szelet pizzát. De amikor megpróbált beleharapni, a feltét leesett.

– Évek óta nem eszem ilyesmit – emlékezett vissza Abe. – Amikor kicsik voltunk, apám elvitt Ethant és engem Brooklynba. Ültünk a mólón, és... – Elhallgatott, és hálás volt, amiért a lány nem szólt semmit. Csendben ettek. – Ez a pizza nagyon finom volt – mondta végül.

– Igen, hihetetlenül jó. –

Abe felállt, és töltött valamit két pohárba.

– Mit szólna egy konyakhoz? – kérdezte.

Mivel nem volt szolgálatban, Naomi elfogadta, és ivott egy kortyot.

– Húha! – mondta, mert az alkohol égette a torkát. – Biztos vagyok benne, hogy ezután csodálatosan fogok aludni.

– Ez volt a cél – ismerte be Abe. – Apám mindig a legjobbat tartja.

– Mit szól a babához? – kérdezte Naomi, amikor újra leült, de nem a kanapéra, hanem a padlóra.

– Nagyon hangosan sír – válaszolta Abe, mire a lány felnevetett.

– Szerintem gyönyörű. Boldog, hogy nagybácsi lett?

Abe zavartan nézett rá. Erre még nem is gondolt. Amióta megtudta, hogy Merida gyermeket vár, a hivatalos teendőkre koncentrált. Gondoskodott róla, hogy a gyermek amerikai állampolgárságot kapjon, és hogy Merida ne szerezhesen többet a Devereux-vagyonból, mint amennyi jár neki. Merida azonban egyáltalán nem tűnt olyan nőnek, amilyennek Abe gondolta. Ethan pedig boldognak látszott.

– Vannak unokahúgai vagy unokaöccsei? – kérdezte a lánytól válasz helyett.

Naomi megrázta a fejét.

– Szóval egyke?

Abe észrevette, hogy Naomi elpirul.

– Nekem nincs családom.

– Senkije sincs? – kérdezte a férfi csodálkozva.

– A barátnőmet, Meridát a családomnak tekintem – válaszolta Naomi –, de különben senkim sincs.

Merida és ő közel álltak egymáshoz. Naomi azonban tisztában volt vele, hogy a barátságuk sokkal fontosabb neki, mint fordítva. Ez aligha meglepő, elvégre Meridának voltak szülei, féltestvére, unokatestvérei és nagyszülei.

De Naominak csak Merida volt. Az anyja lemondott róla, és az apját sem ismerte. Tinédzserként volt egy csodálatos nevelőanyja, de ő Spanyolországba költözött a jól megérdemelt nyugdíjas éveire. Még mindig tartották a kapcsolatot. Volt egy másik nevelőszülői család is, akiknek Naomi mindig küldött karácsonyi üdvözlőlapot. Természetesen barátokat szerzett időközben, de családot nem.

– Anyukám örökbe adott – mondta végül.

Amikor Naomi tizennyolc éves volt, megpróbálta felvenni a kapcsolatot az anyjával. De ő férjhez ment, és nem akarta, hogy a fiatalságára emlékeztessék.

Szerencsére Abe nem kérdezett semmit. Csak némán nézte a lány sötétkék szemei közötti ráncot, és a saját családjában zajló vitákra és drámákra gondolt. Nem tudta elképzelni, milyen, ha valakinek nincs senkije. Ennek ellenére nem kíváncsiskodott tovább, és a lány nagyon hálásnak tűnt ezért.

– Szóval hogyan képzeli a nagybácsiszerepet?

A férfi az igazat mondta:

– Még nem gondolkodtam rajta. Nem is tudom... Nem hiszem, hogy a kicsi bármiben is hiányt fog szenvedni...

Abe belenézett a lángokba, és hallotta a tűz ropogását. Kezd érzélgős lenni? Elvégre az apja haldoklik.

De aztán arra gondolt, milyen nagybácsi szeretne lenni.

– Néha elvihetném pizzázni – mondta végül.

– És megmutatja neki, hogyan kell ügyesen enni?

– Igen – értett egyet vele Abe, majd megrázta a fejét. – Csak ez jut eszembe.

– Ez is valami. – Naomi elmosolyodott, miközben elvett egy újabb szelet pizzát.

Abe egyszerűen leült mellé, így eszegettek és beszélgettek.

– Szóval te fogsz vigyázni a kis Avára – váltott át egyszer csak tegezésre a férfi.

– Igen, legalábbis egy ideig. – Naomi látta, hogy a férfi elkomorul. – Általában hat-nyolc hétig maradok egy családnál, mielőtt az állandó dadus átveszi a helyem. Két munka között igyekszem négy hét szünetet tartani. De nem mindig sikerül. Egyes babák sietnek, ahogy azt ma is láthattuk.

– Olyankos hazamész?

– Nem, általában nyaralni szoktam. Ha elég hosszú a szünet, néha vigyázok házakra, amikor a tulajdonos távol van.

– És hol az otthonod?

– Ahol a következő munka.

– Szóval úgy élsz, mint egy nomád?

– Valahogy úgy. – A lány nevetett, mert még senki sem nevezte nomádnak.

– És csak újszülöttekkel foglalkozol?

Naomi bólintott.

– Kemény munkának hangzik.

– Ó, az is – felelte Naomi. – De én szeretem.

Egyetlen szelet pizza maradt, és mindketten egyszerre nyúltak érte.

– Vedd csak el – mondta Abe.

– Nem, osztozzunk meg rajta.

Naomi még soha nem evett ilyen finom pizzát. Vagy a melengető tűz volt az oka, hogy ilyen jól érezte magát, miközben a hópelyhek kint kavarogtak az ablak előtt? Vagy ennek a férfinak a társasága, ami miatt minden olyan különlegesnek tűnt?

– Volt valaha problémád valamelyik apával? – kérdezte Abe.

– Dehogy! – Naomi felnevetett. – Nem hiszem, hogy az anyukáknak bármi okuk lenne az aggodalomra.

Abe nem értett egyet vele, mert a lányból sugárzott az érzékiség. Nemcsak a nőies idomai, a telt ajka vagy a sűrű, sötét haja miatt. Nem, ennél sokkal finomabb dolgokról volt szó. Ahogy gyorsan eltakarta magát, amikor a köntöse szétnyílt. Ahogy minden korty konyak után lehunyta a szemét, élvezve az ízt. Ahogy a pizza láttán megnyalta az ajkát...

Mindazonáltal, gondolta Abe, a fiatal anyáknak nincs mitől tartaniuk. A lány kedves volt, és erkölcsösnek tűnt. Olyan embernek, akire rá lehetett bízni egy gyereket. És Abe számára sokkal jobbá tette ezt a szörnyű éjszakát.

– Kértek már, hogy maradj tovább? – kérdezte Abe.

– Mindig. – Naomi befalta a pizzát. Abe megvárta, amíg lenyeli, aztán folytatta:

– És te sosem akartál maradni?

– Nem, soha.

– Miért nem?

Naomi belenézett a tűzbe, és azon gondolkodott, mit mondjon, mert a valódi okot soha nem árulta el. Még az is benne volt a munkaszerződésében, hogy csak akkor kezd dolgozni, ha már felvettek egy állandó dadust későbbre. Azt is kikötötte, hogy soha nem hosszabbítja meg a szerződését, akármilyen kedves is a család. Különösen akkor nem!

– Miért nem maradsz egy helyen? – érdeklődött tovább Abe, mert hirtelen többet akart megtudni a lányról.

– Valószínűleg azért, mert gyerekkoromban sosem voltam sokáig egy helyen. Az ember azt csinálja, amihez hozzá szokott.

De a férfi megrázta a fejét, mert nem hitt neki. Ez a nő kész rejtély volt számára.

Abe általában nem szokott a kandalló előtt ülni, és sokáig beszélgetni egy emberrel. Naomi azonban megnyugtatta. A jelenléte hirtelen otthonossá tette a házat.

– Miért nem akarsz otthont magadnak?

– Tényleg tudni akarod? – A lány a kék szemével a férfira nézett, aki viszonzta a tekintetét.

– Igen.

– Mert beleszeretnék a családba – válaszolta Naomi. – De valamikor úgyis el kellene mennem.

Abe mindig is azt hitte, hogy nincs szíve. Most azonban ösztönösen a karjába akarta vonni a lányt.

Telt ajkára nézett, és azon tűnődött, vajon milyen íze lehet a csókjának. Milyen lenne elcsábítani őt a kandalló előtt? Persze nem tenné meg. Nemcsak azért, mert lelkiismeret-furdalása lenne, hanem azért sem, mert volt valami különleges ebben az estében, amit nem akart elrontani.

Naomi magán érezte a férfi égő tekintetét, és érezte, hogy a hangulat megváltozik. Még soha nem tapasztalt ehhez hasonlót.

Egy pillanatra elképzelte, milyen érzés lenne a férfi ajka az övéen. Tudta, hogy ha most előrehajol, Abe is előrehajolna.

A tűz pattogásától és a kandallón álló óra ketyegésétől eltekintve a szobában teljes csend volt. Naomi csak a vére zubogását hallotta. Aztán várakozóan lehunyta a szemét.

De Abe nem mozdult, inkább elfordította a fejét, és felvette a poharát. Naomi annyira tapasztalatlan volt, hogy félreértette őt.

Az időeltolódás és a konyak miatt a lány biztos volt benne, hogy csak álmodta az egészet, és majdnem bolondot csinált magából. Elpirult a gondolatra, hogy hiába várta, hogy a férfi megcsókolja.

– Most már le kell feküdnöm – mondta. – Holnapra városnéző programot terveztem.

Felállt, meghúzta a köntös övét, és a pizzásdobozért nyúlt.

– Jó éjt, Abe!

– Jó éjt, Naomi!

Aztán a lány megfordult, felment a lépcsőn a szobájába. Ott leült az ágyra, fejét a tenyerébe temette, és felnyögött. Nem azért, mert ostobán azt feltételezte, hogy a férfi meg akarja csókolni, hanem mert örülten beleszeretett Abe-be.

A férfit persze biztosan nem érdekli, hiszen ő New York egyik legvonzóbb agglagényje.

Ismét felnyögött. Erre egyáltalán nincs szüksége. Azért van itt, hogy dolgozzon, és nem akarta, hogy bármi is elterelje a figyelmét.

Naomi ugyanolyan elszántan vigyázott a szívére, mint a kis védenecire. Nem voltak randevúk, románcok az életében.

Ez is a munkájának volt köszönhető, amiért hálás volt, különösen egy ilyen estén, mint ez.